

att i mitt fall först och enbart titta på detta kriterium. Detta hade besparat dem mycket onödigt arbete. Mitt försvar för detta mycket dåliga betyg är att min vetenskapliga profil är starkt orienterad gentemot teoretiska, filosofiska och begreppsmässiga frågor (som de sakkunniga själva med all rätt påpekar), och att dessa inte har hög prioritet i de publikationer som *Artikelsök* täcker. Dessutom har jag inte haft förmånen av en svensk skolgång, och uttrycker mig därför ogärna i skrift på annat än engelska. Frågan är dock hur demeriterande en svaghet av denna art bör vara i det stora hela (och hur många professorer jag delar den med). Enligt de sakkunnigas resonemang är den stark nog i sig för att helt diskvalificera mig för tjänsten.

Till sist vill jag rikta ett par personliga ord till min svenska kollega, Bo Rothstein. Han har hävdad i den lokala studenttidningen i Stockholm (*Gaudeamus*) att "Jag har inget otalt med någon av de sökande." Må så vara. Men när han e-mailar ut kopior av denna ytterst nedlåtande granskning till ett antal väl utvalda kolleger i landet innan jag själv haft den minsta chans att ta del av dess innehåll; när han sedan, när Lärarförslagsnämnden trots allt förordar mig, öppet går ut i *Gaudeamus* och säger att universitetet "utser den som har minst erfarenhet", och att det därför inte går "att ta Stockholms universitet på allvar", och att han "aldrig mer vill vara sakkunnig för Stockholms universitet" – då blir det inte bara personligt men ytterst kränkande. Detta är ett beteende som ingen sakkunnig bör tillåta sig.

WALTER CARLSNAES

Replik

Livet som akademiker är på många sätt synnerligen givande men det innehåller

också ett stort mått av besvikelser. De flesta av oss får aldrig den uppmärksamhet, de tjänster och de anslag vi anser oss förtjänta av. Så är nu också fallet med Walter Carlsnaes som inte är tillfreds med det utlåtande jag varit med om att utforma för hans ansökan till Lars Hiertas professur i statsvetenskap vid Stockholms universitet. Jag tycker det är utmärkt att denna diskussion om vad som rimligen bör krävas för en tjänst av detta slag kommer igång och om detta kan man förvisso ha olika uppfattningar. Som framgår av det utlåtande jag varit med om att utforma har vi försökt att argumentera utförligt för våra ståndpunkter och att visa på att det finns stöd för våra tolkningar av vilka krav som det är rimligt att ställa i gällande regelverk.

Jag har ingen anledning att särskilt kommentera Carlsnaes argumentation i egen sak men vill ta upp två mera principiella punkter. Det ena gäller frågan om ifall en person som en gång ansetts inneha kompetens för en anställning också alltid framöver skall bedömas inneha sådan kompetens. För mig är denna argumentation ungefär lika bra som om de ingenjörer som tog fram Volvo Amazon på 1960-talet automatiskt skulle anses vara kompetenta för att ta fram 2010-talets bilmodeller. Dels sker det hela tiden inomvetenskapliga förändringar som innebär att kompetenskraven förändras. Nya teorier, metoder och forskningsfält etableras ständigt och vi kan nog alla vara förvissade om att vår kompetens en dag kommer att utrangeras. För det andra förändras hela tiden det externa forskningslandskapet vilket ställer krav på förändrad kompetens. Det gäller t ex frågor om forskningsledning. Av egen erfarenhet kan jag säga att kraven på innehavaren en professur som denna idag är mycket annorlunda än vad som gällde för bara tio år sedan. Det är

möjligt att utlåtandet innebär att kraven höjts. Min utgångspunkt har varit att se till vad det är som svensk statsvetenskap i allmänhet och statsvetenskapliga institutionen i Stockholm i synnerhet behöver för kompetens för på en position som denna. Att de sökande inte för mig kunnat visa att de innehar denna kompetens är naturligtvis att beklaga, men min bedömning att så inte varit fallet innebär naturligtvis inte någon slags "kränkning" av de sökande utan är bara ett sakligt konstaterande utifrån de fakta i målet som jag haft att ta ställning till. Jag har t ex nyligen gjort motsvarande bedömningar för tre ledande universitet i USA och de frågar alla ifall kandidaten ifråga kan bedömas kunna bidra med "significant service to the department and university".

Carlsnaes är också synnerligen uppbragt över att han erhöll utlåtandet efter det att andra fått ta del av det. Att så skedde beror, till skillnad från vad Carlsnaes anför, enbart på ett missförstånd. Jag försäkrade mig om att utlåtandet var offentlig handling i och med att det nått och dia-

rieförts hos stockholmsfakulteten. Jag tog då för givet att det därmed av fakulteten skulle tillställas de sökande. Så var emellertid inte fallet och därför erhöll Carlsnaes utlåtandet efter det att andra fått ta del av det. För det obehag denna temporala dimension i ärendet åsamkat honom gör jag som, som det brukade heta en gång i tiden, "djup och innerlig självkritik". Jag borde ha kontrollerat att utlåtandet tillställts honom i och med att det blev offentlig handling och inte tagit detta för givet och för detta misstag ber jag uppriktigt om ursäkt.

Carlsnaes är också uppbragt över vad jag enligt Stockholms studentkårs tidning skall ha anført i denna sak. Till detta kan jag säga att jag helt enkelt aldrig sagt dessa saker. Jag försökte få tidningens journalist att återge vad jag sagt korrekt men dessvärre utan resultat. Insikterna från värdet av källkritik borde gjort Carlsnaes försiktig med att ta vad som står i en studenttidning ad notam utan att kontrollera med källan.

BO ROTHSTEIN